

A csillagtallérok

Volt egyszer egy kislány, apátlan-anyátlan, s olyan szegény volt, hogy szobácskája sem volt, ahol ellakhatott volna, s ágyacskája sem, ahol megalhatott volna; végül egyebe sem maradt, csak egy szál ruhácskája, meg egy darab kenyér, amit szánalomból adott neki valaki.

Pedig jó volt és jámbor. És mert az egész világtól elhagyatva volt, bizodalmát a Jóistenbe vetve kiment a mezőre. Ott egy szegény emberrel találkozott, és az így szólt: „Ah, adj ennem valamit, nagyon éhes vagyok!” A lányka pedig odaadta neki a darab kenyeret, mondván: „Áldjon meg az Isten!”, azzal tovább ment. Aztán jött egy gyermek, az is jajgatott: „Jaj, de fázik a fejem, adj valamit, hogy befödöztessem!”

A lányka

levette a sapkáját és a gyermeknek adta. s hogy továbbment egy darabig, jött egy másik gyermek, annak meg mellénykéje nem volt, azért fázott. A lányka odaadta neki az övét, s hogy még tovább ment, egy gyermek szoknyát kért tőle, s annak is odaadta a sajátját.

Végül egy erdőbe ért, és addigra már besötétedett. És akkor jött még egy gyermek, s és kért egy ingecskét. És a jámbor lányka azt gondolta: „Sötét északa van, úgy sem lát senki, bizony odaadhatod az ingedet is”- és levette az ingét, és azt is odaadta.

És ahogy ott állt és végképp semmije sem volt, csak hullani kezdtek az égből a csillagok, és megannyi fényes pengőtallér voltak; s habár elajándékozta az ingét, most egyszerre csak új ing volt rajta, mégpedig a legfinomabb lenvászonból. Akkor pedig az ingecskéjébe gyűjtötte a tallérokat, és gazdag volt, amíg csak élt.